

Частина третя. Прометей опускає факел

17. Нова мітла по-новому міте	276
18. Нові люди	289
19. Коли всесвіт не бажає твого щастя	308
20. Дістатись дна	333
21. На дні	352
22. Відштовхнутись... ..	373

Частина четверта. Зім'ятий аркуш

23. Острів самотності	393
24. Сцена після титрів	410

Післямова	413
-----------------	-----

Пролог

— **Що це?** — трясу в руці жалюгідними трьома сотками.
— Макс... — видихає Денис. — Ти ж бачиш, що справи не дуже...

— Бляха, Ден, триста гривень! Триста! Ми з тобою на дві з половиною домовлялись! Що за херня?!

— Макс...

— Та шо Макс-Макс?! Де бабки, Денис?!

Ден відкидається на шкіряному кріслі й починає уважно розглядати стіну. Ніби вона цікавіша за друга-істеричку, якому дав роботу й кинув на зарплату. Стіна з огидною зеленою фарбою цікавіша йому за друга, завдяки якому в універі заощадив безліч грошей на сесіях (то з лабораторними допомагав, то просив за товариша викладачів). А тепер погляньте: він серйозний власник невеличкої типографії, а я — лох. Як весело жартує життя!

Ха-ха-ха, дайте ще!

— Не сопи, — він таки знайшов у собі сили подивитись мені в очі. Яка честь! — Макс, ти сам бачиш, що мені не потрібен додатковий працівник.

— А навіщо ти тоді сказав, що робота є? Нахріна першого разу заплатив?

— Я просто не можу тобі відмовити. Хотів допомогти...

— Та пішов ти!

— Макс...

— Херня ти, а не друг. Поняв?

Двері, звичайно, не винуваті у тому, що сталося, але так хотілося рознести тут усе вщент! Клята типографія, два місяці

на неї витратив! А першого разу паскуда заплатив, як домовлялись. От нахріна давати надію, га? Влаштувайся так на роботу до друзів! Тьху!

— Що там за двіж? — питає вже ексколега на вулиці.

— Йди у свого боса спитай. Є курить?

— Ти ж не куриш.

— А тебе гребе?

Таки простягає пачку. Беру з неї сигарету.

— І запальничку.

— Мо', й покурити за тебе?

— Вася, не до приколів...

— Ладно-ладно, тримай. То що сталось? Розкажуй.

— Бос твій — мудак.

Вася почухав потилицю.

— Та ви ж наче як друзі.

— Манав я таких друзів... Фу, як ти цю гидоту куриш? — кинув недопалок під ноги, розтопав. — Усе, бувай.

Сів до свого пошарпаного ланоса, крутонув стартер.

Заглух. Ця хрінь почастішала. Та-а-а, «я люблю тебе, життя»!

Так, спокійно, ще раз.

Сука!

У розпачі стукнув по клаксону.

— Що витріщилися?! — крикнув більш для себе, ніж отим трьом неробам на курилці.

Реально коні: ходити на роботу за мінімалку, щоб спокійно погратись у Lineage II*, бо вдома дружини сварять. Нащо їх Ден тримає? Залишив би двох, підвищив зарплату. Мабуть, я чогось не розумію в цьому житті. Як, наприклад, з однієї роботи можуть поперти через «бізнесу важко, тому ми лише шаємо лише родичів», а на іншій друг кинув. Друг, бляха... Відвикай, Максимко!

* Популярна у 2000-х масова рольова онлайн-гра. — Тут і далі прим. авт.

Усе, спокійно.

І це мине. Гроші... гроші... гроші. І ти, ластівко, давай, заводься. Мій «маленький рендж ровер». Ну давай, манюня, ти можеш!

Раз, два...

Є-є-є-є-є-є!

Так, до кафешки, а потім до Каті знімати стрес. Це завжди спрацьовувало.

Вона накриває мою долоню своєю:

— Річ не в тобі. Просто... мене тягне до нього, розумієш? І я нічого не можу з цим зробити. Так буває.

Який чудовий день! Навіть не знаю: до чаю кексик замовити чи пігулку ціаніду?

— Ти хороший, — усміхається вона. Ніби щиро, але я не хочу в це вірити. — Добрий, уважний, але я не почувуюся з тобою щасливою. Ми як дві пісні різних жанрів, що випадково потрапили на одне радіо.

— Тобі знадобилось пів року, щоб це зрозуміти?

Вона винувато підтискає губи. Це торба, це просто торба! Вона таки кидає мене! Let's just be friends. Та пішли ви всі!

— Ти куди? Зай... А рахунок?

Як після такого зберегти віру в людську порядність?

Не дивлячись, жбурляю на стіл три зім'яті купюри. Три сотні, які мені заплатив Ден.

— А чого машини не продаси?

— Та мені так, перебитись, поки роботи не знайду.

Розповідати про невдалі спроби взяти кредит в банках було зайвим. Виявляється, ти дуже підозрілий, якщо ніколи не користувався банківськими послугами. Нахріна мені ваша картка, якщо й з готівкою добре?

— Дивний ти. Я продав би, а так у борги залазиш...

— Роботу знайду, а тачку шкода.

— Теж варіант, — Ваня випустив трійку димових кілець. — Мені ж не треба нагадувати тобі, що ти сам занозиш, а не мої хлопці за тобою бігають? Бо потім...

— Вань, я тебе хоч раз підводив?

Власник ринку (й за сумісництвом місцевий авторитет) вишкірився та почухав щетину на підборідді.

— Мене — ні. А мій братуха, пам'ятаю, жалівся на тебе у старших класах. Здається, ви тьолки не поділили... У нас, у старших, такої херні не було, все по поняттях! До речі, знаєш, за що малого закрили?

— Так, не відволікай. П'ять триста, п'ять чотиреста, п'ять з половиною. Все, дякую, Вань.

— Звертайся. Ти ж точно роботу знайдеш?

— Що за питання?

— Та хто вас цих офісних знає. Спочатку гроші під проценти берете, а потім нагадувати треба.

— У мене не настільки дірява пам'ять, — хоч убий, а я не міг згадати, за що посадили його молодшого брата.

— Угу. Тоді й це запам'ятай: дверний замок — це лише сім секунд фори.

Частина перша

БРУДНИЙ АРКУШ

1 П'ятничні флешбеки

Пунктуальність — один із найважливіших параметрів у створенні позитивного іміджу. Це символ дисципліни та самоорганізації. Або переляку. Тому я й приперся у свій перший робочий день під офіс на годину раніше.

У мене в руці пластиковий стаканчик із дешевим чаєм, а навпроти — надія у вигляді триповерхової коричневої будівлі з білою вивіскою з підсвіткою «Трейд Сіті». Минуло три тижні з часу позики грошей. Годинник цокає.

Перша спроба — у транспортній компанії. За тиждень стажування я навіть встиг продати якісь послуги! Але мене не взяли через відсутність документа, що підтверджував би мій *upper-intermediate*. Мовляв: «Буде документ, приходьте. Такі у нас правила працевлаштування. І ні, нашій компанії не принципово (похер абсолютно), що ви ще добре німецьку знаєте». Шановні не заплатили мені ані за стажування, ані відсоток із продажу послуг. Ще одні «гарні люди» у моєму житті.

Друге місце — якась секта мережевого маркетингу. «Ні, дякую, не цікаво, амінь».

З «Трейд Сіті» на словах цікаво, але хрін його зна, як буде насправді. Візьмуть — клас, не візьмуть — хоч у чомусь стабільність. Але борг нагадує, що трагікомедія — жанр специфічний. І, здається, за каноном смерть головного героя — обов'язкова. Ой-йой...

Мій старий кнопочний самсунг показує восьму тридцять. Ще посиджу. Сучасні офісні орки у такий час до Мордору не приповзають. Отримаю роботу, знову втягуватимусь у робочий графік. І більше жодних пригод, як у п'ятницю!